

Spørgsmaal: Hvorvidt man paa Finansloven kan forandre gældende Love. Det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, derom kan siges meget baade pro og contra, men jeg kan ikke nægte, at naturligvis er det Ting, som modsætter sig en saadan Afgørelse paa Finansloven, stærkt.“ Jeg vil haabe, at den højtærede Forsvarsminister vil forstaa det og maaske rette sig derefter.

Det glæder mig at høre, at den højtærede Trafikminister nu kan sige, at Normeringsloven vil medføre Besparelser. Efter det, jeg saa til den, som den var fremsat, syntes jeg ganske vist, den medførte ikke saa ganske faa Forhøjelser, men jeg hører altsaa, at der nu kommer Besparelser.

Det, som man vistnok har anket over med Hensyn til Besættelsen af Stillinger under Undervisningsministeriet, er, saa vidt jeg har forstaaet, at den kommunale Indstilling sjældent bliver fulgt. Den højtærede Undervisningsminister rettede, som den Pædagog, en Undervisningsminister naturligvis maa være, stærke Formaninger og Irettesættelser til mig. Jeg takker derfor. At Bemærkningen om den „dyre Dame“ — jeg brugte for øvrigt ikke det Udtryk — var spøgefuld, har jeg aldrig vidst. Jeg troede virkelig, det var Alvor, at den højtærede Undervisningsminister ønskede at gennemføre noget, der ogsaa vilde koste Penge. Er det kun en spøgefuld Bemærkning, forstaaer jeg ikke, hvorfor de to Forslag, der nu foreligger i Rigsdagen om Seminarierne og om Tilsynet, er kommet frem, for saa maa det altsaa ikke være Meningen, at de skal gennemføres; at komme med dem for at vise Fanen, som der er sagt af en anden højtæret Minister, tror jeg i og for sig ikke var nødvendigt.

Maa jeg dernæst gøre en Bemærkning til den højtærede Undervisningsminister, som jeg egentlig havde ønsket at gøre i Gaar. Der fremkom til tredie Behandling af Finanslovsforslaget et Ændringsforslag om Forhøjelse af Bevillingen til Lærerhøjskolen, og blandt dem, som man foreslog skulde have Adgang til at komme paa Lærerhøjskolen, var nævnt en Klasse Medborgere, Forskolelærerinderne, som staaar i meget lav Kurs hos den ærede Regerings Meningsfæller, i alle Tilfælde hos dem, der sad i Skolekommissionen. Da jeg har den Opfattelse, at Forskolelærerinderne har gjort et overmaade godt Arbejde i vore Skoler, særlig overfor Smaabørn, ja, at de egentlig er uundværlige, paaskønner jeg, at man tilsyneladende har tænkt paa dem. Naar jeg tror, de er uundværlige, er det, fordi det Gang paa Gang har vist sig, at naar

man har faaet en Lærerinde ansat i en Skole, har man ondt ved at beholde hende som Lærerinde for de smaa Børn, men Forskolelærerinderne, som er uddannet med denne Undervisning for Øje, kan man beholde paa disse Pladser, og dér har de gjort et stort og godt Arbejde. Maaske vil den højtærede Undervisningsminister sige til mig: Hvorfor var Deres Meningsfæller saa ikke begejstrede for dette Forslag? Ja, det ved jeg endelig ikke, for det har jeg ikke hørt, jeg var ikke med ved dets Behandling, men jeg kan tænke mig en Grund, nemlig den Plan, der er lagt for denne Undervisning, for den gaar nærmest ud paa, at de skal have et Aars Undervisning til i alle de Fag, de havde paa Seminariet, ogsaa i praktisk Uddannelse. Jeg forstaaer godt, at man ikke er saa begejstret for dette, og det har heller ikke hidtil været Lærerhøjskolens Maal at give slet og ret et Aars Tillæg til Uddannelsen, men Maalet har været at give Uddannelse i et eller to enkelte Fag, som man saa bedre kunde fordybe sig i.

Til den højtærede Kirkeminister vil jeg sige, at det er rigtigt, at Præstegaardene ved et Magtbud gik over i Stats-Brandforsikringsfonden. Men naar der nu staaar i Loven, at de maa forsikres andre Steder, med Ministerens Tilladelse staaer der ganske vist, forstaaer jeg ikke, at den højtærede Minister vil holde paa, at de skal blive i Stats-Brandforsikringsfonden i Tilfælde af, at Menighedsraadsmedlemmerne ønsker dem forsikret et andet Sted, hvor de selv har forsikret. Det er et lille Spørgsmaal, det indrømmer jeg; det bunder egentlig nærmest i, at Menighedsraadenes Medlemmer ikke synes, de bør sættes til Side i Administrationen af Præstegaardenes Forhold.

Der er rettet mange Formaninger til os om endelig at forliges. Jeg kunde jo rette Formaningerne tilbage og sige: Ja, lad os endelig forliges, lad os endelig lade være at lave Konflikt paa dette Spørgsmaal. Jeg mener ogsaa, at Spørgsmaalet egentlig i og for sig er for lille til at rejse en Konflikt paa. Vi skal ikke rejse en Konflikt paa noget, som jeg mener er en Selvfølge, nemlig at Landstinget har Ret til at modsætte sig, at bestaaende Love ødelægges eller forandres ved Finansloven.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Chr. Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede Trafikminister for det Tilsagn, han gav os med Hensyn til For